

mijmering

A.L.

Op het podium stond een schoolbankje met daarachter een rechte stoel. Er zat nog net geen inktvakje meer in het bovenblad - de man op de stoel schrijft al met balpen - maar het beeld riep herinneringen op aan lang geleden. De

man zelf was ook van lang geleden. Enigszins slungelig hing hij meer dan hij zat achter het tafeltje, leesbril halverwege zijn neus, pen in de hand, ijverig schrijvend en af en toe verbaasd opkijkend naar de musici die naast hem op het podium zaten.

Ik ben A.L. Sijnders, schrijver van Zeer Korte Verhalen (ZKV's), zeer toegedaan. Een paar weken geleden leerde ik hem persoonlijk kennen. Ik was bij hem voor een interview. Wie in het Eindhovense muziekgebouw optreedt en ogenschijnlijk niets met muziek te maken heeft, wordt door mij aan de tand gevoeld. Een interessant, serieus en bij tijd en wijle vrolijk gesprek ontspon zich. Bij A.L. is 'wat je ziet wat je krijgt' en dat nam mij voor hem in. Bietje oud, grijs, traag en stoffig, in de nieuwe maar deels ook oude tijd levend maar boven alles wellevend en welwillend, was hij volkomen zichzelf. En ik vermoed dat hij nooit anders is geweest. Het is zijn handelsmerk zonder commercieel doel. Tijdens de avond in het Muziekgebouw bekreep mij het gevoel dat dat handelsmerk wel degelijk commercieel werd ingezet. A.L., op het podium even oprecht sukkelig als thuis in de tuin, kwam over als een onaangepaste man die niet helemaal meer lijkt te beseffen wat er om hem heen gebeurt. Als hij moest gaan spreken haalde hij uitgebreid zijn neus op, zijn op het moment geschreven verhaaltjes las hij stuntelig voor, hij wist niet precies waar de musici waren, en mensen lachten welgezind: typisch A.L. Haha.

Het stoorde me. Er komt een moment dat je iemand tegen zichzelf moet beschermen. Niet omdat er zoveel te beschermen valt - A.L. is wat hij is - maar omdat je toenemende ouderdom naar mijn smaak niet moet willen exploiteren. In plaats van een belezen, kiene en beschouwende man werd daar de suggestie gewekt van een bejaarde die de weg dreigt kwijt te raken.

Als ik hem niet zelf had gesproken had ik hem na vanavond afgeschreven. Volkomen onterecht.

Marjolijn Sengers, 5 mei 2019